

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 104.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392141664/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

ham, ydmygt og med bedende Øjne, men Blæsten larmede omkring dem som en Bølgegang, og de kunde intet høre. Mester Linné havde vendt hende Ryggen og sat sig hen til Bordet; han fangede Glasene og Flaskerne ind til sig. Hun bøjede sig ned over hans Skulder, så ham ind i Ansigtet og lagde sin Hånd på Flasken. Han rørte sig ikke, så kunde; men da hun langsomt begyndte at trække Flasken til sig, greb han hende om Håndledet og stødte hende så voldsomt til Side, at hun snublede i sin Tøffel, gled og slog Knæet i Gulvet. Han var i et langt Skridt henne i en Krog under Skråtaget. Eline Petersen blev liggende, som overvunden, med Hovedet sænket, så hendes Hår hang ned mod Gulvet. Mester Linné drak af Flasken, men holdt hele Tiden Øje med hende. Nu rejste hun sig, hun var ganske bleg, men på hendes Kinder brændte to røde Pletter, og Øjnene funkede. Hun skød hastigt Håret tilbage, løsnede Nattrøjen foran og bøjede sig frem, som kaldte hun på Mester Linné. Han kom et Skridt frem, sænkede Flasken — et Øjeblik stod de og så på hinanden; Tucs Hjærte bankede af Angst, som skulde det sprænge hans Hals, han hørte Sigurd puste ved Siden af. Så var Mester Linné hos hende, greb hende om Livet og trak hende op imod sig — Tue så lige deres Øjne gnistre mod hverandre som to vilde Dyrs, Eline Petersen var blussende rød. Mester Linnés Hår fløj om hans Hoved — så snurrede det rundt for ham, det flammede for hans Øjne, som havde han fået et Næveslag lige i Ansigtet, han rutsjede ned ad Træet i en sådan Fart, at hans Knopper skurrede mod Barken, og han tumlede det sidste Stykke ned i Græsset.

Deroppe fra kaldte Sigurds forhippede Stemme.

«Tue — Tue — hvor vil du hen?» — så var han på Benene, pilede rundt om Huset og styrtede ned ad Vejen. Han løb hjemad gennem Regnen,

som blev stridere og stridere, løb i ét Træk hele Vejen, løb i den vildeste Skræk — han syntes, det vrimlede i hans Spor af Skorploner og Rotter, der vilde hænge sig i hans Hæle og besmitte ham med deres Spy. Han rystede af Forbitrelse og Væmmelse — Væmmelse, så han troede, han skulde kaste op —

— — — — —
Næste Dag på Skolen kom Sigurd førende hen til ham:

«Næ — Tue! aldrig havde jeg troet, at — — —»

«Sigurd! Sigurd! ti stille!» skreg Tue og vendte sig bort, idet han holdt sig for Ørene.

«Men — hvad Pokker — — —» Sigurd måbede forundret.

«Sigurd, du må aldrig tale om det — aldrig,» Tue fortrak Ansigtet, «å, så skrækkeligt, så skrækkeligt —»

Sigurd rystede på Hovedet og halede op i Buxerne, mens han spyttede langt — dette her begreb han virkelig ikke — for Mage til — — — og hans Øjne glimtede velbehageligt.

— — — — —
Men kunde Tue end få Sigurd til at tie, hvor grueligt var det så ikke den Dag og alle de følgende at skulle være sammen med Mester Linné, at skulle se ham, høre hans Stemme og blive rørt ved af hans lange, magre Hænder, når han rettede Stilene eller Regnestykkerne. Tue krympede sig derunder som for et giftigt Kryb; ti det var Mester Linné blevet ham på den ene Nat. Han afskyede ham, som han havde afskyet Eline Petersen, ja, og langt mere, ti nu så han jo, at det Hele var hans Skyld — og ham havde han troet på og forsvaret mod Kammeraternes Spot! O, hvor han hadede, hadede ham, han kunde have slået ham, trampet og trådt på ham — for hvad havde han ikke berøvet ham og ødelagt for ham! Han kunde aldrig mere blive glad,